

Recensie Trouw ★★★★★ Wat als...

Nasrdin Dchar geeft zijn urgente moraal een prachtige omlijsting

Nasrdin Dchar heeft last van paniekaanvallen. Al voor hij opkomt, horen we hem doemscenario's uitdenken. Twijfel over het al dan niet nemen van nog een slokje water mondt uit in doodsangst. Groot is het contrast als hij uiteindelijk opkomt: vlotjes, met brede grijns, praat hij het publiek als een familiale cabaretier bij over wat is voorgevallen in de jaren tussen zijn vorige voorstelling *Familiekroniek* (2022) en nu.

Dat bijkletsen voelt wat geforceerd, want eigenlijk is hij zijn stuk aan het klaarzetten. Zelfs een ogenschijnlijk onschuldige vraag, over ieders schermtijd, blijkt een essentieel onderdeel te worden van zijn zesde solovoorstelling.

Doemscenario's

Dchar vertelt net over zijn intense contact met een nieuwe vrouw in zijn leven als zijn dochter Dina vanuit haar bed schreeuwt om haar vader. Ze heeft nachtmerries. Vanaf daar ontvouwt zich een netjes opgebouwd verhaal over vastzitten in je eigen duistere doemscenario's. De vertelling is in balans, met luchtige en komische momenten, en prachtig omlijst door het slimme decor van Robin Vogel en lichtontwerp van Jantje Geldof.

Bron Foto Bart Grietens

Van twee hoge stapels matrassen bouwt Dchar steeds nieuwe taferelen voor zijn verhalen. Gooit hij er een paar op elkaar, eentje staand erachter, hoofdkussens erop, dan staat hij in een huiskamer met een hoekbank. Legt hij ze op een rij, dan loopt hij langs rijen van doden in Gaza.

Vaker zijn we in slaapkamers: die van zijn dochter, zijn ouders, hemzelf. Een violist zorgt voor een soundscape waarin de nachtelijke hulproepen van zijn dochter en malende onrust steeds terugkeren. Soms is het enige licht afkomstig van Dchars telefoonscherm, dat hem steeds meer opslokt.

Vervreemding van vrienden

De vraag *Wat als...*, de titel van de voorstelling, krijgt in het hoofd van Dchar eigenlijk nooit een positief antwoord. Daar heeft hij niet alleen zichzelf mee, ontdekt hij gaandeweg. Zijn drang om misstanden in Gaza aan te kaarten, aangewakkerd door urenlang scrollen door afschuwelijke nieuwsberichten, is zo overweldigend dat hij vrienden en familie van zich begint te vervreemden.

De voorstelling voelt aan als een verdediging. Aan de ene kant legt Dchar uit waarom hij zich op social media fanatiek bleef uitspreken, aan de andere kant waarom hij er sinds een paar maanden mee is opgehouden. Persoonlijk, maar ook universeel, want meer mensen verliezen vertrouwen door wat online algoritmes hen voorschotelen. De moraal komt in de buurt van Sire's 'verlies elkaar niet als polarisatie dichtbij komt'. Een verbindende, urgente boodschap.